

ΤΑΧΥΜΕΙΟ ΚΟΤΙΝΟΥΣΙΩΡΟΤ

Αρ. Αδείας
01-1323

**ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ**

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 63ο - ΤΕΥΧΟΣ 667 ●
● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2020 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Τὰ ἀνθρώπινα εὐαγγέλια

Δυσμενής μετάθεσις

Ἦ οἰός πραγματοποιεῖ μόνος του γιὰ τὸν ἑαυτό του δυσμενῆ μετάθεσι; Ἀσφαλῶς κανεῖς. Καί ὅμως κάτι τέτοιο ἐβλεπε ὁ Παῦλος νὰ κάνουν οἱ χριστιανοί τῆς Γαλιλαίας. Καί ὄχι ἀπλῶς θλίβεται, ἀλλὰ καί κινητοποιεῖται δυναμικά. Γίνεται σφοδρὸς στό λόγο, μόνο καί μόνο γιὰ νὰ τοὺς συγκλονίσῃ, γιὰ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἀνοησία, ἀπὸ τὴν καταστροφικὴ βλακεία τους.

Ἐκφράζει τὴν ἀπορία του, πῶς ἄλλαξαν τόσο γρήγορα οἱ Γαλάτες! «*Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον*» (Γαλ. α' 6). Σκέπτεται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, τὴν τιμὴ, πού τοὺς ἔκανε νὰ τοὺς καλέσῃ, καί ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν περιφρόνησι πού αὐτοὶ ἔδειξαν. Καί «ἀνάβει» ψυχικά ὁ Παῦλος. «*Μετατίθεσθε!*» λέει.

- Ὁ Θεὸς μᾶς κάλεσε, χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζουμε.
- Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἔγινε αἰτία ν' ἀξιοποιηθῇ αὐτὴ ἡ κλήσις. Εἶναι Ἐκεῖνος, πού μέ τῆ σάρκωσι, τῆ σταύρωσι, τὴν ἀνάστασι καί τὴν ἀνάληψί Του, ἀνοῖξε γιὰ μᾶς τὸ δρόμο πρὸς τὸν Οὐρανὸ, ὅπου μᾶς ἔχει καλέσει τιμητικά καί χαριστικά ὁ Θεός.

● Μᾶς κάλεσε ὁ Θεός γιὰ νὰ μᾶς κἀνῃ παιδιά Του, κληρονόμους τῆς βασιλείας Του. Κι ἐμεῖς προτιμᾶμε τὴ λάσπη, τὸ χῶμα, τὰ μικρά. Μᾶς κάλεσε γιὰ τὴν Ἐκκλησία Του. Κι ἐμεῖς προτιμᾶμε κάποια θρησκεία τοῦ κόσμου τούτου.

● Μᾶς κάλεσε γιὰ τὴ Βασιλεία Του. Κι ἐμεῖς προτιμᾶμε κάποια ἰδεολογία, κάποια θρησκοληψία, κάποια δεισιδαιμονία. Πρόκειται γιὰ μία νέα ἀδαμιαία πτώσι. Ὁ Ἀδὰμ μετετέθη. Μόνος του διάλεξε τὴν πύ δυσμενῆ καί ἀπίστια μετὰθεσι. Ἀπὸ τὸν παράδεισο τῆς Ἑδέμ μετετέθη στὴ γῆ τῆς ἁμαρτίας. Μετάθεσις ἀπὸ τὴν ἀθανασία στό θάνατο, ἀπὸ τὴν χαρὰ στὴ θλίψι, ἀπὸ τὸν παράδεισο στὴν κόλασι. Τέτοια μετάθεσι βλέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί στὴν περίπτωσι τῶν χριστιανῶν Γαλατῶν.

Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι παράδεισος, ἀνώτερος ἀπό τόν παράδεισο τῆς Ἑδέμ.

- Εἶναι τό μήνυμα τῆς σωτηρίας.
- Εἶναι τό μυστήριο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.
- Εἶναι τό εἰσιτήριο γιά τόν οὐρανό.

Ἔτερο Εὐαγγέλιο

Γιατί ὁ Παῦλος ὀνομάζει «εὐαγγέλιον», ἔστω καί «ἕτερον», τό κήρυγμα τῶν ψευδαδέλφων; Διότι ἔτσι τό ἐμφάνιζαν. Σάν εὐαγγέλιο. Σάν εὐχάριστο λόγο. Ὑπόσχονταν σωτηρία καί εὐτυχία. Εἶναι ἀνάγκη -ἔλεγαν- νά ζήση κανεῖς τήν τόσο δύσκολη ζωή τοῦ Σταυροῦ, νά σταυρωθῆ, γιά νά ζήση αἰώνια; Ἀφοῦ μπορούμε εὐκολώτερα, γιατί νά τραβήξουμε τήν ἀνηφόρα τοῦ Σταυροῦ;

—Θά κάνετε ἐκεῖνο κι ἐκεῖνο, πρῶτον, δεύτερον, τρίτον, τέταρτον... καί θά εἴστε ἐν τάξει μέ τό Θεό καί μέ τή συνειδήσί σας!

Καί ἔδιναν μία λίστα θρησκευτικῶν συνταγῶν, δόσεις εὐκολῆς θρησκευτικότητας, πού ἀνέπαιναν, ἢ μάλλον κοίμιζαν τή συνειδήσι. Καί πρώτη φυσικά συνταγή, ἐντυπωσιακή ἀλλοστε, ἦταν ἡ περιτομή.

• «Εὐαγγέλιο» δικό τους, «ἕτερον», ὄχι τό τοῦ Χριστοῦ. Μέ τό εὐαγγέλιο τῶν ἰουδαϊζόντων ξαναγύριζαν οἱ Γαλάτες στά «στοιχεῖα τοῦ κόσμου» (Κολοσ. β' 8), στά φτωχά στοιχεῖα τῆς ἀνθρώπινης θρησκευτικότητας.

Ἀπατεῶνες τῆς θρησκείας οἱ ψευδάδελφοι, δέν γκρέμιζαν ἀπό τήν ἀρχή τό ὄνομα Χριστός καί τή λέξι Εὐαγγέλιον. Τά χρησιμοποιοῦσαν, ἀλλά μέ ψεύτικο περιεχόμενο. Ἔνα ψεύτικο Χριστό κι ἕνα ψεύτικο εὐαγγέλιο ἐμφάνιζαν.

• Πόση ἀγανάκτησι θά αἰσθανόταν ὁ Παῦλος, ἂν ἦταν σήμερα στή γῆ κι ἔβλεπε τή μετάθεσι ἀπό τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ «εἰς ἕτερα εὐαγγέλια»! Μόνο τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν ἐπικρατεῖ στό θρησκευτικό χώρο. Ὅσοι κληρικοί, ὄσοι πνευματικοί καί γερον-

τάδες, τόσα καί... εὐαγγέλια! Ἄντι ν' ἀκοῦμε «αὐτό λέει τό εὐαγγέλιο», ἀκοῦμε «αὐτό εἶπε ὁ πατήρ τάδε, ὁ γέροντας τάδε»! Ἄντι νά συνιστάμε νά μελετοῦν οἱ πιστοί τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, τήν Καινή Διαθήκη, τούς ὁδηγοῦμε σέ εὐκολες θρησκευτικές πράξεις, σέ προσκυνήματα, σέ τυπολατρεῖες, σέ ἀνώδυνα «ἐντάλματα ἀνθρώπων» (Ματθ. ιε' 9).

• Τό γκρέμισμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας δέν γίνεται μόνο ἀπό τούς φανερούς ἐχθρούς τῆς πίστεως. Γίνεται καί ἀπό τούς ψευδαδέλφους, ἀπό τούς ἀπατεῶνες τῆς θρησκείας, πού πάνω ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί τήν Ἐκκλησία ἔχουν τή δική τους γνώμη καί ἀποψή.

• Ἔνα εἶναι τό Εὐαγγέλιο· ἐκεῖνο, πού παρέδωσε ὁ Κύριος καί διδάξαν οἱ Ἀπόστολοι. Βεβαίως τά γραπτά Εὐαγγέλια εἶναι τέσσερα (Ματθαίου, Μάρκου, Λουκά, Ἰωάννου). Ἄλλά καί τά τέσσερα Εὐαγγέλια καί τά λοιπά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης συναποτελοῦν τό ἕνα Εὐαγγέλιο, τή μία σωτηριώδη ἀλήθεια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί συνοπτικά ἡ Καινή Διαθήκη ὀνομάζεται Εὐαγγέλιο. Καί ὁ λόγος τῶν Ἀποστόλων καί τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζεται Εὐαγγέλιο.

Διαστρέβλωσις τοῦ Εὐαγγελίου

Εἰρήνη φέρνει τό εὐαγγέλιο. Εἰρήνη στήν καρδιά τοῦ πιστοῦ, ἀλλά καί εἰρήνη ὅλων τῶν πιστῶν μεταξύ τους. Αὐτή ἡ εἰρήνη καταδιώκεται καί φεύγει, ὅταν κυνηγηθῆ ἡ Ἀλήθεια καί ἐπικρατήσουν τά ζιζάνια. Τότε τή θέσι τῆς εἰρήνης τήν παίρνει ἡ ταραχή. Αὐτό κατάρθωναν οἱ ἰουδαϊζόντες ψευδάδελφοί στή Γαλατία. Ἦσαν «οἱ ταρασσόντες καί θέλοντες μεταστρέψαι τό εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. α' 7).

Προκαλοῦσαν οἱ ταραχοποιοί κρίσι συνειδήσεως, ψεύτικα διλήμματα. Δευτερεύοντα καί τριτεύοντα πράγματα τά ἀνύψωναν σέ πρωτεύοντα καί κύρια. Καί ἔθεταν τρομακτικά ἐρωτήματα:

—*Τά δέχεστε αυτά ή δέν τά δέχεστε; Προσέξτε, διότι, άν δέν τά δέχεστε, θά πάτε στην κόλασι!*

- Στην εποχή του Παύλου τέτοιο δευτερεύον, ή μάλλον άχρηστο, θέμα ήταν ή περιτομή. Ίσχυρίζονταν όμως οί ψευδάδελφοι, πώς όποιος δέν κάνει περιτομή, αυτός δέν είναι παιδί του Θεού!

- Διλήμματα πολλά αναφύονται στό θρησκευτικό χώρο, όταν κυρίως άπουσιάζη τό κήρυγμα του Σταυρού και της Αναστάσεως. Σιγά-σιγά μειώνεται ή ικανότητα πνευματικής όράσεως των πιστών. Και βλέπουν εκείνα, πού δέν πρέπει νά βλέπουν. Και δέν βλέπουν όσα πρέπει νά βλέπουν. Τό νά βάζουμε στή θέσι του πρωτεύοντος, δευτερεύοντα, τριτεύοντα και άχρηστα πράγματα, κάτι τέτοιο λέγεται διαστροφή. Ό Παύλος τό όνομάζει μεταστροφή: «*Μεταστρέφουν τό εὐαγγέλιον του Χριστου*».

- Τό Εὐαγγέλιο είναι σάν τήν κόρη του ματιου. Δέν επιδέχεται σκουπιδάκι. Δέν επιδέχεται καμμιά αλλοίωσι, καμμιά παρερμηνεία, καμμιά παρέκκλισι. Μερικοί έλεγαν:

—*Τί είναι ή περιτομή; Μία μικρή ύπόθεσις. Άς τήν δεχόταν και ό Παύλος, και άς τελείωνε ή ύπόθεσις.*

Λάθος! Μικρή ύπόθεσις ώς τελετουργική πράξις ήταν ή περιτομή, αλλά τής έδιναν μεγαλειώδη σημασία. Σέ λίγο θά εκτόπιζε τό κήρυγμα του Σταυρου! Σιγά-σιγά θά απομακρύνονταν οί πιστοί από τό κήρυγμα τής σωτηρίας και θά μεταπηδούσαν σέ ανθρώπινη θρησκεία. Ό Χρυσόστομος χρησιμοποiei δύο παραδείγματα, για νά δείξη, ότι σέ θέματα πίστεως και Εὐαγγελίου δέν επιτρέπεται ή παραμικρή αλλοίωσις.

- Τό ένα είναι τά νομίσματα του κράτους. Δέχεται μικρή παραχάραξη; Έτσι όποιος παραχαράσσει λίγο τήν πίστι, καταστρέφει τά πάντα. «*Ό τής υγιούς πίστεως και τό βραχύτατον ανατρέψας, τῷ παντί λυμαινεται, επί τά χειρονα προίών από τής αρχής*» (Ε.Π.Ε. 20, 194). Μετάφρασις: Αυτός, πού δια-

στρέφει και τό ελάχιστο από τήν υγιή πίστι, καταστρέφει τά πάντα και εκπίπτει σέ χειρότερη κατάσταση από εκείνην πριν νά πιστέψη.

- Τό άλλο, τά τραύματα. Περιφρονείς μικρό τραύμα; Θά προκληθή γάγγραινα και θάνατος. Έτσι κι αυτός, πού περιφρονεί μία από τίς εντολές του Εὐαγγελίου ή ένα από τά δόγματα τής πίστεως (Ματθ. ε' 19).

- Μερικοί από τους Ιουδαίζοντες ισχυρίζονταν:

—*Είναι εθιμο. Δέν μπορούμε νά τό καταργήσουμε.*

- Έθιμα έξω από τό Εὐαγγέλιο πρέπει νά καταργούνται. Πόσα ειδωλογατρικά έθιμα έχουν παραμείνει στή ζωή του τόπου μας! Και πόσα αντιχριστιανικά και αντιπαραδοσιακά πράγματα θέλουν νά επιζήσουν δήθεν ώς έθιμα, όπως λένε, και... πα ρ α δ ό σ ει ς !

- Ακαιρη πλέον ή περιτομή. Προδρομικό χαρακτήρα είχε. Πέρασε ό καιρός των τύπων. Κανένας δέν βαπτίζεται στό βάπτισμα του Προδρόμου. Όλοι στού Χριστου τό βάπτισμα βαπτίζονται. Πολύ περισσότερο κανένας δέν κάνει περιτομή, καιτοι ό Πρόδρομος είναι ούσιωδέστερος τής περιτομής.

Άνάθεμα χωρίς τό εὐαγγέλιο του Χριστου

Είναι δυνατόν ποτέ άγγελιοι νά κηρύξουν Εὐαγγέλιο διαφορετικό από τό Εὐαγγέλιο του Κυριου τους;

Άσφαλώς όχι. Άγγελοι παραχαράσσουντες τό Εὐαγγέλιο του Θεου, δέν θά ήσαν άγγελοι. Θά ήσαν σατανάδες. Επιστρατεύει αυτή τήν άπίθανη ύπόθεσι ό Παύλος: Και άγγελος -λέει- άκόμα άν βρισκόταν και σās κήρυττε Εὐαγγέλιο διαφορετικό από αυτό, πού εγώ σās κήρυξα, άς είναι αναθεματισμένος, χωρισμένος για πάντα από τον Θεό. «*Και εάν ήμεις ή άγγελος έξ ουρανου εὐαγγελιζήται υμίν παρ' ό εήγγελισάμεθα υμίν, άνάθεμα εστω!*» (Γαλ. α' 8). Δίνετε ση-

μασία σέ ανθρώπους, πού φαίνονται σπουδαίοι;

- Ξέρω, ὅτι θεωρεῖτε σπουδαίους καί τούς ἀποστόλους, τόν Πέτρο καί τόν Ἰάκωβο.

- Ξέρω, ὅτι θεωρεῖτε κι ἐμένα σπουδαίο, καίτοι δέν εἶμαι.

- Ξέρω, ὅτι περισσότερο ἀπό μᾶς θεωρεῖτε σπουδαίους τούς ἀγγέλους τοῦ οὐρανοῦ.

Πληροφορηθῆτε, λοιπόν, ὅτι καί ἐγώ ἀκόμα, πού σᾶς πρωτοκήρυξα τό Εὐαγγέλιο, ἄν ἔρθω τώρα νά σᾶς ἀλλάξω Εὐαγγέλιο καί νά σᾶς κηρύξω κάποιον τάχα βελτιωμένο, νά εἶμαι ἀναθεματισμένος. Νά πάρετε πέτρες, νά μέ κυνηγήσετε. Καί ὄχι μόνο ἐμένα, πού εἶμαι ἀνθρώπος ἀμαρτωλός, ἀλλά καί ἀγγελος ἄν σᾶς κηρύξῃ διαφορετικό Εὐαγγέλιο, δέν θά γίνῃ δεκτός...

- Ὁ Παῦλος βέβαια ἦταν ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο λόγῳ τῆς καθαρότητάς τῆς ζωῆς του, ἀλλά καί διότι βασικό ἔργο του ἦταν νά ἐξαγγέλλῃ τή σωτηριώδη ἀλήθεια. Ἀλλά τί εἶναι ὁ Παῦλος μπροστά στό Χριστό καί τό Εὐαγγέλιό Του;

Ἐδῶ ὁ Παῦλος ἔκανε, ὅ,τι ἔκανε στήν περίπτωση τῶν σχισμάτων, πού εἶχαν ἐμφανιστῆ στήν Κόρινθο. «Μετεσχημάτισα -λέει- εἰς ἐμάντόν» (Α΄ Κορ. 8΄ 6). Ἐφερε παράδειγμα καί τόν ἐαυτό του, καίτοι ἐκεῖνος οὔτε σχίσματα στήν Ἐκκλησία δημιουργοῦσε, οὔτε ἀλλοίωσε τοῦ Εὐαγγελίου ἦταν δυνατόν νά ἀνεχθῆ ποτέ. Τό κάνει ὁμως, γιά νά μαλακώσῃ τό λόγο καί τόν ἑμμεσο ἔλεγχον ἄλλων προσώπων, πού προκαλοῦσαν τά προβλήματα στήν πρώτη Ἐκκλησία.

- Πάνω ἀπό τόν Πέτρο καί τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο καί τόν Παῦλο καί τούς ἀγγέλους εἶναι ὁ Χριστός καί τό Εὐαγγέλιό Του. Ἄς τό προσέξουμε.

- Πολλές φορές καί σήμερα ἀπολυτοποιοῦμε γνώμες ἀνθρώπων, ἰδίως «γεροντάδων». Δηλαδή, ἄν πῆ ὁ γέροντας, ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι σκοτάδι, θά τό δεχθῆ;

- Ὁ γέροντας, ὁ πνευματικός, ὁ κληρικός, ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ἅγιος, ὁ ἄγγελος, εἶναι ὄλοι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τό Εὐαγγέλιο, ἡ Ἁγία Γραφή δέν εἶναι ἔργο δούλων τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἶναι ἔργο τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ.

Ἐπομένως τό Εὐαγγέλιο εἶναι πάνω ἀπό ὄλους τούς ἀνθρώπους, πάνω ἀπό ὄλους τούς ἀγγέλους. «Εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω!» (Γαλ. α' 9). Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Καί νεκρῶν ἐγειρομένων ἀξιοπιστοτέρας βούλεται ὁ Χριστός εἶναι τὰς Γραφάς» (Ε.Π.Ε. 20,202). Μετά φρασις: Ὁ Χριστός θεωρεῖ ἀξιοπιστότερο τό λόγο τῆς Γραφῆς ἀπό τό λόγο νεκρῶν, πού τυχόν θ' ἀναστηθοῦν.

Ὁ Παῦλος δέν εἶχε μπροστά του ἀνθρώπους. Ὅταν κήρυττε, ἀπευθυνόταν μέν σέ ἀνθρώπους, ἀλλά μπροστά του εἶχε τόν Θεό. Ἐλεγε τὰ ἀρεστά ὄχι στούς ἀνθρώπους, ἀλλά στόν Θεό. Ἐτσι καί στήν προκειμένη περίπτωσι, δέν τόν ἐνδιαφέρει, ἄν τὰ ὄσα τούς λήθῃ τόν καταστήσουν ἀρεστό.

- Ὅποιος θέλει ν' ἀρέσῃ στούς ἀνθρώπους δέν μπορεῖ νά ἀρέσῃ στόν Χριστό, νά εἶναι δοῦλος Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ κόσμος ἔχει τό δικό του ἀφέντη, τόν διάβολο. «Εἰ γάρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἄν ἦμην» (Γαλ. α' 10). Ἄλλωστε ὄσοι ἀποβλέπουν στήν ἀνθρωπάρεσκειαν, αὐτοί ἀναγκάζονται νά κάνουν πολλές ὑποχωρήσεις σέ θέματα εὐαγγελικῶν ἀρχῶν, καί πίστεως καί ἠθικῆς.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Νυμφίοι ἢ νυμφαγωγοί;

Στή σκηνή ἢ στά παρασκίνια;

(Δέν δημοσιεύουμε τό παρακάτω κείμενο οὔτε γιά νά στιγματίσουμε συγκεκριμένο πρόσωπο, πού ἐπέλεξε νά ἀποσηματιστῆ, δηλαδή νά φύγη ἀπό τίς τάξεις τῶν κληρικών, ἀλλ' οὔτε καί νά δείξουμε ὅτι συμφωνοῦμε μέ ὅλα τά γραφόμενα στό κείμενο. Ἡ δημοσίευσις γίνεται γιά νά φανῆ, ἔστω καί ἀχνά, ἡ ὁδός τῆς ταπεινώσεως, πού ὀφείλουμε νά βαδίζουμε ὅσοι διακονοῦμε τήν Ἐκκλησία. Δέν μᾶς ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τήν Ἐκκλησία. Ὁ λαός δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό ρασοφόρα εἰδωλα. Ἔχει ἀνάγκη ἀπό Ἐκεῖνον, τόν Ἐσταυρωμένο τῆς ἀπεριγράπτης θυσίας).

... Ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἕνα παγωμένο, πλέον, star-system! Ἀστέρια, διασημότητες, θρησκευτικοί γκουρού μέ χιλιάδες πιστούς ὁπαδούς, πού κρέμονται ἀπό τά χεῖλη καί τό πληκτρολόγιό τους.

Ἐδῶ καί καιρό πιστοί καί ὄχι μόνο ἀσχολοῦνται μέ τήν περίπτωση τοῦ (πρώην) κληρικοῦ (τάδε), ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε νά βγάλει τά ράσα καί τό σχῆμα τοῦ ἀρχιμανδρίτου. Πρὶν προχωρήσω σέ μερικές δυσάρεστες γιά ὅλους μας διαπιστώσεις, ἔχω μιά ἀπορία: Ἀπό πότε τέτοιες ἀποφάσεις παίρνονται καί ἐκτελοῦνται μέσφ social media;

Ἔχουν τόσο «ἐξελιχθεῖ» τά πράγματα στήν ἐποχή μας ἢ ἀπλά κάποιοι δέν... κρατιοῦνται στό κυνήγι τῶν likes; Γιατί εἶναι ἄλλο πρᾶγμα νά ἀποχωρεῖς ἀπό τήν ἱερωσύνη καί ἄλλο νά τό διατυμπανίζεις θριαμβευτικά...

Θλίψη, λοιπόν, γιά πολλούς ἀπό αὐτό τό γεγονός. Δικαίωμα του καί καλά ἔκανε, λένε οἱ (πολυπληθεῖς) ὑποστηρικτές του. Δέν χρειάζεται νά εἶναι κάποιος παπάς γιά νά μιλάει καί νά γράφει ωραία, λένε ἄλλοι. Ποιοί εἶστε ἐσεῖς γιά νά κατακρίνετε τόν (πρώην ρασοφόρο), καταλήγει τό ἰδίτυπο... fanclub τοῦ ἀνδρός;

Νά ξεκαθαρίσουμε κάτι: Ἡ περίπτωση τοῦ κυρίου αὐτοῦ δέν εἶναι ἡ μοναδική. Ἀλλοίμο-

νο, ὑπάρχουν πολλοί ἀκόμα... ρασοφόροι, πού τούς βλέπεις, τούς διαβάξεις, τούς ἀκοῦς κι ἀναρωτιέσαι ἂν αὐτοί εἶναι ἱερεῖς ἢ ἀπλά λαϊκοί, πού «ἔτυχε» νά φορᾶνε ράσα!

Τί ἐννοῶ; Αὐτό πού ὄλοι ξέρομε, ἀλλά δέν θέλουμε νά παραδεχτοῦμε: Ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἕνα παγωμένο, πλέον, star-system!... Αὐτοί χωρίζονται σέ 3 κατηγορίες:

—Οἱ starlets, δηλαδή οἱ νέοι ἀστέρες, πού διαγωνίζονται νά ἀποκτήσουν ὁπαδούς καί νά φτάσουν τή δόξα τῶν «μεγάλων ὀνομάτων»: Πρόκειται γιά ἀρχιμανδρίτες, ἱερωμένους, μητροπολίτες, πού ἐπιδεικνύουν ἀξιοσημείωτη δραστηριότητα στά social media, ἐκφωνοῦν βαρύνουσες ὁμιλίες ἐνίοτε ὠρυόμενοι ἀπό... ἱερά ἀγανάκτηση, καλοῦν συνεχῶς κάμερες κι ἐκδίδουν δελτία τύπου γιά τίς δραστηριότητές τους (δηλαδή συναντήσεις μέ πολιτικάντηδες γιά “ἀπορρόφηση” κονδυλίων ΕΣΠΑ καί ἄλλες μπίζνες).

—Οἱ stars, δηλαδή ὅσοι εἶναι μὲν καταξιωμένοι στό “ἐκκλησιαστικό lifestyle”, ἀλλά ἀγωνίζονται νά ἀνέβουν ἀκόμα ψηλότερα καί νά γίνουν... βεντέτες. Προφητολαγνεία, συνωμοσιολογία, ἀγαπολογία κ.ἄ. συνθέτουν τήν κατηγορία αὐτή, πού συνήθως ὑποστηρίζεται (μέ τό ἀζημίωτο) ἀπό τά “πρακτορεία ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων”, πού ὑπερπροβάλλουν μέ ἑκατοντάδες φωτογραφίες τά χρυσοποικίλα ἄμφιά τους, τίς “λαμπρές” πανηγύρεις καί τά πολυαρχιερατικά συλλεῖτουργα, ἀδιάφορο ἂν ἔχουν σάν φόντο ἄδειες καρέκλες στούς ναούς. Φτάνει οἱ πόξες νά βγαίνουν καλές.

—Οἱ superstars, κατηγορία στήν ὁποία καί ὁ προσφάτως ἀποσηματισθείς. Καταξιωμένοι πλέον ἀστέρες, γιά τούς ὁποῖους “σφάζονται” οἱ Ἐνορίες ποιά θά τοῦς πρωτοκαλέσει γιά ὁμιλία. Best-sellers ἐκδοτικῶν οἰκῶν, ἑκατοντάδες χιλιάδες followers, στά social media. Παπάδες πού καταπιάνονται ἐπὶ παντός ἐπιστητοῦ. Ἀρχιμανδρίτες πού δέχονται ὑποπτα κολακευτικά σχόλια γιά τήν ὁμορφιά τους ἀπό γυναῖκες καί ἄνδρες, Ἀγιορείτες μοναχοὶ “ἀρχιμάγει-

“Όταν ο όδηγός χάνει τὸ δρόμο...”

(Μέ ἀφορμὴ περιστατικό ὅπου περιβόητος κληρικός ἐγκατέλειψε τὴν ἱερωσύνη, σεβάσμιος συμπρεσβύτερος συντάραξε σοβαρό ἄρθρο. Δημοσιεύουμε τὸ δεύτερο μέρος του).

...Τὸ θέμα ἔχει καὶ μιὰ ἄλλη, πίσω πλευρά, σκοτεινὴ σὰν ἐκείνη τοῦ φεγγαριοῦ καὶ ὄχι μόνον σκοτεινὴ ἀλλὰ καὶ γενεσιουργὸ τῆς ὑποθέσεως. Τώρα πού ἕνας πρῶην κληρικός ἐγκατέλειψε τὴν ἱερωσύνη, εἶναι εὐκολὸς ὁ λιθοβολισμὸς του καὶ ἡ ἀποδιοπομπαία ἀπόρριψη. Οἱ διοικούντες τὴν Ἐκκλησία θὰ βροῦν πολλοὺς στὰ περιβάλλοντά τους νὰ φέρουν... χερνιβόξεστον πλήρες ἀθωωτικοῦ ὕδατος, ἵνα ἀπονήψωσι τὰς χεῖρας ἐπιρρίπτοντες τὴν εὐθύνην σέ ὧμους ἄλλων, ὥστε νὰ κοιμῶνται χωρὶς ἐνοχλήσεις συνειδήσεως! Καὶ μάλιστα κάποιοι πού τὸν καλοῦσαν νὰ... διδάξει τὸ ποίμνιό τους.

“Ὅμως τέτοιες... παντομίμες (τὸ ἐννοῶ ὄχι τυπικά) δὲν ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὴν εὐθύνην προσωπικοῦ, ἀλλὰ καὶ συλλογικοῦ λάθους. Οἱ ἀρχιερεῖς (ἔστω κάποιοι) αὐτάρεσκα θεῶνται

τὴν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ νὰ γίνεταί δύο ποιότητων καί... ταχυτήτων χωρὶς καμμία ἀντίδραση! Ἱερωσύνη τοῦ παπᾶ καὶ ἱερωσύνη τοῦ ἀρχιμανδρίτη!

Κάποιοι ὑποψήφιοι κληρικοί, ἀδυνατώντας νὰ βροῦν μιὰ κοπέλα νὰ παντρευτοῦν, λόγω τῆς κοινωνικῆς ἀνυποληψίας τοῦ κλήρου καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων (ἀμφίεση ἱερέα, καθημερινότητά του, ἐξάρτηση ἀπὸ τὴν διοίκηση) “ἀποφασίζουν” νὰ γίνουν... ἀρχιμανδρίτες!

Ἐπιπολαιότητα, ἀριβισμὸς εἶναι τὰ συνήθη “κατορθώματα”... ἀρετῶν καὶ τὰ γεννήματα “συνέσεως” αὐτῆς τῆς ἀφύσικης κατάστασης. “Παραλλήλως στὸν σύγχρονο κόσμον μας, ὅπου τὸ σέξ ἔχει μεγάλη σημασία, πολλοὶ ἄνθρωποι πού ἀγκάλιασαν τὴν Ἱερωσύνην σέ μιὰ πολὺ τρυφερὴ ἡλικία, δὲν μποροῦν πλέον νὰ τὴν ἀντέξουν”.

“Ὁ νεαρὸς μόλις χειροτονηθεὶς ἀρχιμανδρίτης (τίτλος καὶ αὐτός; Τραγελαφικός! Δηλαδή ἀρχηγὸς μάντρας μοναχῶν [...] ἀνυπαρκτης... “ἔρημα μαντριά, λύκους γεμάτα”) προηγείται πάντων στὶς ἀκολουθίες! Ἐκτός καὶ ἂν “πέσει πάνω” σέ ἄλλον παλαιότερο ἀρχιμανδρίτη! Πα-

ροί”, πού εἶναι γκέστ-στάρ σέ ἐστιατόρια γκουρμέ, ἄλλοι Ἁγιορεῖτες, πού δὲν μαζεύονται στὰ Μοναστήρια τους, ἀλλὰ γυρνᾶνε συνεχῶς ἔξω γιὰ ὀμιλίες καὶ δημόσιες σχέσεις, Μητροπολίτες πού βγαίνουν συνεχῶς στὰ κανάλια ὀρεγόμενοι ὑψηλότερο θρόνο!

“Ὅλοι οἱ παραπάνω, ὄχι ἀπλά δὲν φέρνουν τὸν κόσμον κοντὰ στὴν Ἐκκλησία, ὅπως ἰσχυρίζονται, ἀλλὰ ἀντίθετα διώχνουν τοὺς πιστοὺς καὶ δημιουργοῦν μιὰ προτεσταντικοῦ τύπου αἵρεση, πού βασίζεται στὰ ὠραία λογάκια καὶ τὰ τραγουδάκια, ἀλλ’ ὄχι στὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Θερμὴ παράκληση σέ ὅσους ἱερωμένους χρησιμοποιοῦν κατὰ χρόνον τὰ social media: Μήπως θὰ πρέπει νὰ σκεφτεῖτε σοβαρὰ νὰ τὰ κλείσετε, ἦ, ἔστω νὰ περιορίσετε δραστικά τὴ χρῆσή τους; Ἐκτός τοῦ ὅτι αὐτὰ εἶναι ἡ κατάνεια καὶ ἡ παρακμὴ τῆς κοινωνίας μας, εἶναι γιὰ ὅλους μας ἀπίστευτο χάσιμο χρόνου. Πῶς θὰ

ἀφοσιωθεῖ στὸ ποίμνιό του ἕνας παπᾶς, ἂν ξημεροβραδιάζεται στὸ Facebook; Πῶς θὰ ἀφιερωθεῖ στὴ μετάνοιά του ἕνας καλόγερος, ἂν τὸ μυαλό του εἶναι στὸ τί θὰ δημοσιεύσει στὸ Instagram; Γιὰ νὰ μὴ μιλήσουμε γιὰ τίς περιέργες πόζες ὠρισμένων καὶ τίς διαχύσεις τους μέ ἀμφιλεγόμενα πρόσωπα, πού κατασκανδαλίζουν τοὺς πάντες. Κλείστε λοιπὸν τὰ “κοινωνικά δίκτυα” καὶ βγεῖτε στὴν κοινωνία.

Θὰ μπορούσα νὰ γράψω πολλὰ ἀκόμα, ὅμως σταματῶ ἐδῶ. Δυστυχῶς, ὁ πειρασμὸς τῆς μετανοῆς καὶ τῆς μεγαλομανίας εἶναι πολὺ ἰσχυρὸς γιὰ ὅλους μας, πόσο μάλλον γιὰ τοὺς ρασοφόρους. Ἐκεῖνο πού χρειάζεται, εἰδικά στὴν ἐποχὴ μας, δὲν εἶναι ἕνα star-system κληρικῶν, ἀλλὰ νὰ βρισκεταί στὸ κέντρο ὁ Χριστὸς καὶ μόνον Αὐτός!

Δημήτριος Σωτηρόπουλος
ἐκδότης

ρωδιες, πού είναι τραγωδιές! Σεβάσμιοι κληρικοί λευκανθέντες στή διακονία του Χριστού, πρέπει κατά τήν... τάξη (...μεγίστη ἀταξία είναι) νά ακολουθοῦν ἕνα κομφευτόμενο ἀνόητο νεανία. Καί οἱ ἄρχιερεῖς, ἀπό τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης τους ἐν ὑψηλοῖς, νά βλέπουν αὐτή τήν ἀσέβεια καί ἀγένεια συμπαθοῦντες πρὸς τήν... γενιά τους!

Καί μέσα σέ ὅλα αὐτά τά ἀπαράδεκτα νά ἀκοῦμε, ὅχι κάποιον ἄγιο, ἀλλά τόν Βράχο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔστησε ὁ Χριστός τήν Ἐκκλησία Του, νά φωνάζει σέ ὅλους: “Τούς πρεσβυτέρους σᾶς παρακαλῶ ἐγὼ ὁ συμπρεσβύτερος καί μάρτυρ τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, ὁ μέτοχος ἐπίσης στή δόξα πού μέλλει νά φανερωθεῖ: Ποιμαίνετε τό ποίμνιο τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι στή δικαιοδοσία σας, ἀσκώντας τήν διαποιμάνση ὅχι ἀναγκαστικῶς (σάν ἀγγαρεία), ἀλλά προθύμως· οὔτε αἰσχροκερδῶς, ἀλλ’ ἀνιδιοτελῶς· οὔτε ὡς καταδυναστευτές ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔλαχαν σέ σᾶς ὡς κληροί, ἀλλά συμπεριφερόμενοι ὡς ὅμοιοι πρὸς τό ποίμνιο. Καί ὅταν φανερωθεῖ ὁ Ἄρχιποίμην, θά λάβετε τό ἀμαράντινο στεφάνι τῆς δόξης” (Α΄ Πέτρο. ε΄ 1-4).

Ἄν ἕνας κληρικός δέν περιμένει στή ζωὴ του τόν τελευταῖο στίχο αὐτοῦ τοῦ κομματιοῦ, γιατί νά γίνε παπᾶς;

Περιστατικὰ σάν τοῦ προσφάτως ἀποσηματισθέντος θέτου ἐρωτήματα:

1. Πῶς ὄραγε ἀξιολογοῦνται τέτοια θέματα ἀπό τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας; Σάν προβλεπόμενες ἀπώλειες στή μάχη...; Σάν προσωπική τῶν αὐτομολούντων ἀδυναμία καί ἀνυπαρξία; Σάν κατάληξη ἀποτυχημένων;

2. Πῶς ἀντιμετωπίζονται; Μὲ ἔνοχη σιωπή; Μὲ θυμό, ἐκνευρισμό καί ὕβρεις; Μὲ κατάρεις καί ἀναθέματα; Μὲ κακίες ἐκδικητικῆς γι’ αὐτόν πού μᾶς ἔθιξε τήν ὑπόληψη; Μὲ λίγο ἀπό ὅλα; Μὲ ὅλα; Ζητητέον τί ἐξ ὅλων...

Δυστυχῶς οἱ ἄρχιερεῖς, λόγω ἀναγκῶν ἱερατικῶν καί ἐιδικότερα ὑπηρεσιακῶν ἐξυπηρετήσεων, πού μπορεῖ νά παράσχει ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς δέσμευση οἰκογένειας, ἐνδίδουν καί χειροτονοῦν ἀνθρώπους ἀνήλικους πνευματικά, καί πολλακίς καί ἡλικιακά, οἱ ὁποῖοι ἀφήνονται... μόνοι καί ἔρημοι, ἔχθεται σέ ἕνα ἀδηφάγο περιβάλλον καί σέ ἕνα... “πεινασμένο ἑαυτό”...

Λέει ὅμως ἡ Γραφή: “Ἀλίμονο σ’ αὐτόν πού εἶναι μόνος του, ἂν πέσει, δέν ὑπάρχει κάποιος

νά τόν σηκώσει” (Ἐκκλ. δ΄ 10). Ὁ λόγος τῆς Γραφῆς ἔχει τραγική ἐπικαιρότητα καί στό πρόσφατο συμβάν καί σέ προηγούμενα καί ἀτυχῶς καί σέ ἐπόμενα. Ἄνεκαθεν ἔτσι ἦταν, ἀλλά σήμερα εἶναι ὀδυνηρό, ἀλλά καί ἀνακουφιστικό βίωμα, ὅτι ἡ Ἱερωσύνη “εἶναι πεδίο μάχης μέ τίς δυνάμεις τοῦ κακοῦ καί ὄχι καταφύγιο γιὰ κοινωνικά ἀπροσάρμοστους”.

Ἄς ἀφουγκραστοῦμε τόν θεόσοφο λόγο τοῦ καλοῦ ποιμένα καί ἀπόλυτα προσγειωμένου στό σήμερα, ἐπισκόπου Λιβάνου, πατρός Γεωργίου Κόντρ, πού σέ κείμενό του μέ τίτλο “Ἐκκλησία κλονιζομένη” γράφει καταλήγοντας:

“Ὁ καθημερινὸς μας κληρὸς εἶναι νά βλέπουμε τήν ἀδυναμία καί νά πονᾶμε, νά συνειδητοποιοῦμε ὅτι τὰ πράγματα δέν πᾶνε καλά καί νά θρηνοῦμε... Νά διαπιστώνουμε ὅτι ἐκείνοι πού θέλουν τήν ἀληθινὴ ἀλλαγὴ δέν εἶναι παρὰ ἕνα μικρὸ λείμμα καί νά ματώνει ἀκόμη περισσότερο ἡ καρδιά μας. Αὐτό ὅμως δέν εἶναι τό χειρότερο. Μεγαλύτερη ὀδύνη προέρχεται ἀπὸ τό γεγονός, ὅτι ἐκείνοι πού πέφτουν, δέν τό παίρνουν κἂν εἰδηση. Ἡ ἁμαρτία δέν βρίσκεται ἐν τέλει, στήν ἀναισθησία;

Μόνο ἐκείνοι, πού ἀγωνίζονται ἐνάντια σέ κάθε βρωμιὰ, ἐργάζονται ὥστε ἡ Ἐκκλησία νά κάνει τήν παρουσία της ὡς Σῶμα Χριστοῦ. Δέν εἶναι δικό τους θέμα, ὅτι στό ἐσωτερικό εἶναι Τῆς καί στά βάθη Τῆς, εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, γιατί αὐτό εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Δικὴ τους εὐθὴνη εἶναι, νά τήν ἀναδεικνύουν Σῶμα Χριστοῦ σέ κάθε τόπο, ὥστε νά παρουσιάζεται μέ τῆ λάμψη τῆς νύμφης Του, σήμερα καί ὄχι μόνο στό μέλλον, καί αὐτὴ ἡ εὐθὴνη ἀνήκει σέ ὅσους ἐξέλεξε ὁ Θεός, ὥστε ἡ Ἐκκλησία Του νά μὴν εἶναι κοιλάδα κλαυθμοῦ. Κάθε ἕνας μας ἀναγνωρίζει τόν ἑαυτό του ὡς ἁμαρτωλό, ἀλλά ἡ ἁμαρτία τόν πληγώνει ἀκόμη περισσότερο, ὅταν κυριεύει τήν κοινότητα. Τό σημαντικό εἶναι, ὅτι ὁ Χριστός δέν ντρέπεται γιὰ μᾶς”.

Ἀδελφέ μου, σέ σένα πού μᾶς ἐγκατέλειψες, θέλουμε νά σοῦ εὐχηθοῦμε (καί προσπαθοῦμε νά προσευχηθοῦμε γι’ αὐτό), νά συμβεῖ καί σέ σένα (καί σέ ὅλους μας) αὐτό πού λείει στό κατά Λουκᾶν, ὁ στίχος 17 τοῦ 15ου κεφαλαίου. Σωθεῖται.

π. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος
Πρέβεζα

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Θεοποιήσις-ειδωλοποιήσις-κακοποιήσις

Θμιζουμε τό γεγονός, πού συνέβηκε στά **Λύστρα** τῆς Λυκαονίας. Κηρύττουν οἱ δύο ἀπόστολοι, ὁ **Παῦλος** καί ὁ **Βαρνάβας**. Τό λόγο τόν διαδέχεται τό **θαῦμα** μέ τόν ἐκ γενετῆς **χωλό**. Ἡ ἐντύπωσις φοβερή. Ξεσηκώνεται θύελλα στούς κατοίκους τῶν Λύστρων. Γίνεται ταραχή μεγάλη. Ὁ ἀνάπηρος κινεῖ στόν ἀέρα τά δεκανίκια του. Τά ἐγει σχεδόν χαμένα ἀπό χαρά καί εὐγνωμοσύνη. Ὁ Λουκᾶς μᾶς ἀναφέρει, πώς οἱ ἄνθρωποι, ἀπό θαυμασμό, ἄρχισαν νά μιλάνε στή διάλεκτό τους, «*λυκαονιστί*», καί νά φωνάζουν ὁ ἕνας στόν ἄλλον τό ἀπίστευτο:

— *Ἦρθαν οἱ θεοί! Πῆραν μορφή σάν τή δική μας καί κατέβηκαν νά μᾶς ἐπισκεφτοῦν! Νά εἰδοποιηθῆ γρήγορα ὁ ἱερέας τοῦ Διός, νά ἐτοιμάσουμε τίς ἀνάλογες θυσίες!*

«*Τά πλήθη τοῦ λαοῦ, ὅταν εἶδαν αὐτό, πού ἔκανε ὁ Παῦλος, ὕψωσαν τή φωνή τους καί ἔλεγον στή Λυκαονική γλῶσσα: “Οἱ θεοί πῆραν μορφή ἀνθρώπων καί κατέβηκαν σ’ ἐμᾶς”. Καί ὠνόμαζαν τόν μὲν Βαρνάβα Δία, τόν δὲ Παῦλο Ἑρμῆ, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦταν ὁ κύριος ὀμιλητής. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διός, τοῦ ὁποῖου ὁ ναὸς ἦταν προστά ἀπὸ τὴν πόλι, ἔφερε ταύρους καί στεφάνια στίς πύλες τῆς πόλεως, καί ἤθελε μὲ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ νά τοὺς προσφέρει θυσία» (Πράξ. ιδ’ 11-13).*

• Ἔχουμε ἓνα πρωτοφανές γεγονός. Οἱ ἀπόστολοι **θεοποιούνται!** Οἱ εἰδωλολάτρεις τοὺς ὀνοματίζουν κιόλας. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ **Ζεὺς** (Δίας), ὁ πατέρας τῶν θεῶν. Πῆρε τόν ἀγγελιοφόρο του, τόν **Ἑρμῆ**, καί κατέβηκε γιὰ νά ἐπισκεφτῆ τό λαό του. Ὁ Βαρνάβας, μέ τό ὑψηλό του ἀνάστημα, τά βαθύχρωμα γένια του καί τά σκοῦρα μαλλιά του μοιάζει μέ τόν Δία, πού τό ἀγαλμά του βρισκόταν προστά στήν πύλη. Αὐτὸς ἀρμόζει νά σιωπᾷ, γιατί ἡ σιωπὴ ἐκφράζει τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ Θεοῦ! Ἀλλά τότε ὁ κοντός, εὐκίνητος καί ὀμιλητικὸς **Παῦλος** δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλος, παρὰ ὁ Ἑρμῆς!

• Ἀμέσως εἰδοποίησαν καί τὸν **ἱερέα τοῦ Διός**, καί στή στιγμὴ, μία πομπὴ μέ αὐλοὺς καί μέ ταύρους, στολισμένους μέ στεφάνια, προχωρεῖ πρὸς τὴν πύλη τῆς πόλεως. Πρόκειται νά προσφερθῆ θυσία στοὺς δύο **ὑποτιθέμενους θεούς**, ἐμπρὸς ἀπὸ τό ναὸ τοῦ Διός! Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὅρα καί τῶν ἐθνῶν τὴν ἀφέλειαν, καί τῶν Ἰουδαίων τὴν κακουργίαν. Δι’ ἔργων ἐπεδείκνυντο ὅτι ἄξιοι ἦσαν ἀκούειν· οὕτως ἐτίμων αὐτοὺς ἀπὸ σημείων μόνον. Οἱ μὲν ὡς θεοὺς ἐτίμων, οἱ δὲ λυμεῶνας ἐδίωκον· καί οἱ μὲν οὐ μόνον οὐ προσέκοπτον τῷ κηρύγματι, ἀλλὰ καί ἔλεγον: “Οἱ θεοί, ἀνθρώποις ὀμοιωθέντες, κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς”, Ἰουδαῖοι δὲ ἐσκανδαλίζοντο» (Ε.Π.Ε. 16α,200). Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς : «*Κοίτα καί τὴν ἀφέλεια τῶν ἐθνικῶν, ἀλλὰ καί τὴν κακουργία τῶν Ἰουδαίων. Μέ ἔργο ἔδειχναν ὅτι ἦσαν ἄξιοι ν’ ἀκοῦνε τό κήρυγμά τους· τόσο πολὺ τοὺς τιμοῦσαν (τοὺς ἀποστόλους) ἀπὸ τὰ θαύματα μόνο. Οἱ μὲν ἐθνικοὶ τοὺς τιμοῦσαν ὡς θεοὺς, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι τοὺς καταδίωκαν ὡς κακοποιούς. Καί οἱ μὲν ἐθνικοὶ ὄχι μόνο δέν ἐμπόδιζαν τό κήρυγμα, ἀλλὰ καί ἔλεγον: “Οἱ θεοὶ κατέβηκαν πρὸς ἐμᾶς μέ μορφή ἀνθρώπων”, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι σκανδαλίζονταν».**

• Οἱ ἀπόστολοι τίποτα δέν εἶχαν καταλάβει ἀπὸ ὅσα ἔλεγε ὁ κόσμος. Τώρα

ὁμως κατανοοῦν τό νόημα, πού ἔχει αὐτό τό προσκύνημα. Καταλαβαίνουν, ὅτι τοὺς ἔχουν **θεοποιήσει**. Εἶναι ἀνάγκη νά σπεύσουν ν' ἀντιδράσουν δυναμικά. Γι' αὐτό ὀρμoῦν μέσα στό πλήθος, γιά ν' ἀποκαλύψουν τό φορικό καί ἀσεβές λάθος. Μπαίνουν ἀνάμεσά τους καί φωνάζουν μ' ὄση δύναμι ἔχουν στό στήθος τους:

—Τί κάνετε; Ἄνθρωποι εἴμαστε κι ἐμεῖς, σάν καί σᾶς. Ἐμεῖς ἤρθαμε νά κηρύξουμε νά ἐγκαταλείψετε αὐτές τίς ψεύτικες λατρεῖες. Θέλουμε τόν ἀληθινό Θεό νά σᾶς δείξουμε, Αὐτόν πού εἶναι ζωντανός καί δημιουργεῖ τόν οὐρανό καί τή γῆ...

«Ὅταν ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καί Παῦλος (τῆ θεοποίησί τους), διέρρηξαν τὰ ἱμάτιά τους (αἰσθάνθησαν ἀποτροπιασμό) καί **ὤρμησαν** μέσα στό πλήθος φωνάζοντας καί λέγοντας: “Ἄνθρωποι, γιατί κάνετε αὐτά; Καί μεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι **“ὁμοιοπαθεῖς”**, τῆς αὐτῆς φύσεως μέ σᾶς, καί σᾶς κηρύττουμε νά ἐπιστρέψετε ἀπ' αὐτά τὰ εἰδῶλα στόν **ζωντανό Θεό**, πού δημιουργεῖ τόν οὐρανό καί τή γῆ καί τή θάλασσα καί ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτά”».

● Λεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τοὺς ἀποστόλους καί ἡμεῖς ζηλώσωμεν. Μηδέν ἡμέτερον εἶναι νομίζομεν, ὅπου γε καί αὐτή ἡ πίστις οὐχ ἡμέτερον. Ὅτι δέ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλά τό πλεόν τοῦ Θεοῦ, ἄκουε Παῦλον λέγοντος: “Καί τούτου οὐκ ἐξ ἡμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον” (Ἐφεσ. β' 8). Μη τοίνυν μέγα φρονῶμεν, **μηδέ φυσιώμεθα**, ἄνθρωποι, γῆ καί σποδός ὄντες, καπνός καί σκιά» (Ε.Π.Ε. 16α,200-202). Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς : «Ἄς μμηθοῦμε κι ἐμεῖς τοὺς ἀποστόλους. Τίποτε νά μὴ θεωροῦμε δικό μας κατόρθωμα, τῆ στιγμῆ βέβαια πού οὔτε καί αὐτή ἡ πίστις μας ἀκόμα δέν εἶναι δικό μας κατόρθωμα. Τό ὅτι δέν εἶναι δικό μας, ἀλλά τό μεγαλύτερο μέρος εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἄκου τόν Παῦλο πού λέει: “Καί αὐτό δέν προέρχεται ἀπό σᾶς, ἀλλ' εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ”. Ἄς μή μεγαλοφρονῶμε, λοιπόν, **οὔτε νά ὑπερηφανευώμαστε**, τῆ στιγμῆ πού εἴμαστε ἄνθρωποι, **χῶμα καί στάχτη, καπνός καί σκιά**».

● Ἀπό τό ἓνα ἄκρο, ἐκεῖνο τῆς **προσωπολατρίας**, οἱ κάτοικοι τῶν Λύστρων ἔφτασαν στό ἄλλο ἄκρο, ἐκεῖνο τῆς **κακοποιήσεως** καί τῶν βασιανιστηρίων. Ὅταν ὁ Παῦλος ὕστερα ἀπό μερικῆς μέρες προσπαθῆ πάλι νά μιλήσῃ, νιώθει τὰ πνεύματα ἀλλαγμένα. Μία ἐχθρική διάθεσις γεμίζει τήν ἀτμόσφαιρα. Βροντερές φωνές καί σφρογγίματα ἀκούγονται. Ἡ μάζα προχωρεῖ ἐναντίον του. **Πέτρος** περνοῦν πάνω ἀπό τό κεφάλι του. Ἐκεῖνος, πού ὡς Σαοῦλ κάποτε συμμετεῖχε στό λιθοβολισμό τοῦ Στεφάνου, τώρα ὡς Παῦλος λιθοβολεῖται καί αὐτός ἀγρίως.

Γι' αὐτούς τώρα ὁ Παῦλος δέν εἶναι ὁ θεός γιά **θυσία**: εἶναι τό **θῆμα** γιά θανάτωσι.

● Αὐτό πού ἔκαναν οἱ δύο ἀπόστολοι, καί μάλιστα ὁ Παῦλος, ἦταν πολύ ἐπικίνδυνο. Εἶναι **ἐπικίνδυνο** νά πηγαίνῃς κόντρα στή **μαγική** ἰδέα, πού ὁ ἄλλος τήν πιστεῦει γιά θεϊκή. Εἶναι ἐπικίνδυνο νά προσπαθῆς μέ ἓνα τόσο μάλιστα ἀπότομο τρόπο νά ξεριζώσῃς **δεισιδαιμονίες** καί προλήψεις θρησκευτικές. Εἶναι ἐπικίνδυνο μέ εἰλικρινῆ ἀποτομία νά θέλῃς ν' ἀντισταθῆς στά ποικίλα **ψεύτικα εἰδῶλα**, πού ἔχουν στηριχθεῖ τίς ἐλπίδες τους οἱ ἀφελεῖς. Εἶναι ἐπικίνδυνο νά ἀγωνίζεσαι νά στρέψῃς τόν ροῦν ἑνός **ἄγριου ποταμοῦ**. Ἦξερε ὁ Παῦλος, ὅτι ἡ ἀπόστασις ἀπό τήν **ἐπενφνμία** στήν **ἐπιθετικότητα** εἶναι πολύ μικρή. Περίμενε, ὅτι θά τοῦ ξανασημῆ τέτοιο γεγονός. Συνέβη κατά τό νανάγιο πρὸς τή Ρώμη: Τῆ μία στιγμῆ οἱ βάρβαροι τῆς Μελίτης τόν ὀνομάζουν **φονιά** καί τήν ἀμέσως ἐπομένη τόν ἀποκαλοῦν **θεό** (Πράξ. κη' 4-6)!

● Προσοχῆ στή γνώμη τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ πού σέ **εἰδωλοποιεῖ**, ἐκεῖ σέ **πετροβολεῖ!**

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

‘Ο παλαιός καί ὁ νέος Ἰησοῦς

Ρωμ. ε΄ 18–19

Οὐραγοί – ἀκόλουθοι (στ. 18)

Βασικό τό θέμα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἀπόρροια τῆς «ἅπας προσε- νεχθείσης» (Ἑβρ. θ΄ 28) θυσίας τοῦ Ἰησοῦ. Γιά τόν Ἰησοῦ μιλάει συνέχεια ὁ Παῦλος. Τόν παραλληλίζει μέ τόν ἀρχικό Ἰησοῦ, μέ τόν Ἰησοῦ. Ἦνας ὁ Θεός, πού μᾶς δημιούργησε. Ἦνας ὁ Σωτήρας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού μᾶς ἀναδημιούργησε. Μία φορά ὁ Θεός προέβη στήν πράξι τῆς πλάσεως, «*χοῦν λαβών ἀπό τῆς γῆς*». Ἐπί τῆ βάσει δέ αὐτῆς τῆς πρώτης πλάσεως πλάθονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Μία φορά προέβη ὁ ἴδιος Θεός, ὁ Δημιουργικός Λόγος, στήν πράξι τῆς ἀναπλάσεως, στό ἐργαστήριό τοῦ Σταυροῦ. Καί ἐπί τῆ βάσει τῆς πράξεως αὐτῆς, τῆς σωτηριώδους οἰκονομίας, ἀναπλάθονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Εἶναι τόσο βασική αὐτή ἡ ἀλήθεια, ὥστε στούς στίχους 12–21 τοῦ 5ου κεφαλαίου ὁ ἀπόστολος Παῦλος τήν ἐπαναλαμβάνει, μέ κάτι τό διαφορετικό πάντοτε. Ἔχουμε ἐπανάληψη μεγαλειώδους ἀλήθειας, πού πρέπει νά ἐμπεδοθῆ μέσα μας.

Συνεχίζει ὁ ἀπ. Παῦλος τόν τόσο παρήγορο λόγο, ὅτι δέν χρειάζεται κάθε φορά, γιά κάθε ἁμαρτία νά σταυρώνεται εἰδικά ὁ Χριστός, ἀφοῦ ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ Ἰησοῦ ἀρκεῖ καί περισσεύει γιά τή σωτηρία ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν. Καί λέγει: «*Ἄρα ὡς δι΄ ἑνός παραπτώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα, οὕτω καί δι΄ ἑνός δικαίωματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαιοσύνην*» (στ. 18). Δηλαδή: «Τό συμπέρασμα: Ὅπως τό ἕνα παράπτωμα ἐγένε ἀίτια καταδίκης ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι καί τό σωτήριο

ἔργο ἐγένε ἀίτια σωτηρίας καί ζωῆς γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους».

● Ἦνας, ὁ Ἰησοῦς, σέρνει πρῶτος τό χορό τῆς ἁμαρτίας, πού καταλήγει ὑποχρεωτικά στό γκρεμό τοῦ θανάτου. Ὅλοι, ὡς ἀνήκοντες στήν ἀλυσίδα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, πιασμένοι χέρι–χέρι σερνόμεθα. Ὁ παρασυρμός δέν ἀφαιρεῖ τήν προσωπική εὐθύνη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καί τή δική μας. Ἄφοῦ πολλές φορές κι ἐμεῖς θέλουμε νά χορεύουμε τό χορό τῆς ἁμαρτίας. Κάποτε φαίνεται τρελλά νά τόν ἐπιζητοῦμε. Καί μεθάμε τόσο πολύ ἀπό τό κρασί τῆς, ὥστε δέν βλέπουμε, ὅτι χορεύουμε πάνω στή σαπίνα, πού λέγεται παροδικότητα καί προσωρινότητα, καί μᾶς περιμένει τό χάος, πού λέγεται θάνατος. «*Δι΄ ἑνός παραπτώματος εἰς κατάκριμα*» (στ. 18).

● Ὁ ἄλλος, ὁ Νέος Ἰησοῦς, ὁ Χριστός, δέν σέρνει δέν παίρνει τοὺς ἀνθρώπους μέ τή βία. Ὁ Χριστός ἐλκεῖ τοὺς πάντες στή ζωή τήν αἰώνιο. «*Δι΄ ἑνός δικαίωματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαιοσύνην*» (στ. 18). «*Δικαίωμα*» καί «*δικαιοσύνη*». Ἦ πράξις, πού ἔκανε ὁ Χριστός γιά τή δικαιοσύνη ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὀνομάζεται ἐδῶ καί «δικαίωμα». Δικαιώνεται ὁ Ἰησοῦς καί δι΄ αὐτοῦ δικαιώνονται ὅλοι. Ἄλλά κι ἄλλη ἐρμηνεία θά μπορούσε νά δοθῆ, ἀν ληφθῆ ὑπ΄ ὄψιν ἡ σύγχρονη χρῆσις τῆς λέξεως «δικαίωμα». Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα τό δικό του «δικαίωμα». Τοῦ ἀνήκουσε. Κυρίως ὁμως «δικαίωμα» εἶναι «ἡ δικαιοσύνη», μέ τή σημασία, πού χρησιμοποιεῖ ὁ Παῦλος τή λέξι. Ὁ Σταυρός καί ἡ Ἀνάστασις του εἶναι ἡ «δικαιοσύνη», πού ἐπέφερε τή δική μας δικαιοσύνη.

Τό ἰδιάζον ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι σπὴν περίπτωσηί τοῦ πρώτου Ἰαδὰμ σερνόμεθα, ὅλοι, εἴτε θέλομε εἴτε δέν θέλομε, πρὸς τό θάνατο. Ἐνῶ σπὴν περίπτωσηί τοῦ Νέου Ἰαδὰμ, ἐλκυόμεθα. Ἐπειδὴ ὁ κατήφορος εἶναι εὐκολώτερος ἀπὸ τὴν ἀνάβασι, γι' αὐτό ἡ ἐλευθερία βούλησις ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἦτιτάι. Ἔτσι κατηφορίζομε ὅλοι πρὸς τὴν ἁμαρτία καὶ τό θάνατο. Ἐνῶ γιὰ τὴν ἀνάβασι, ὅπως παρουσιάζεται καὶ εἶναι ὁ ἀγώνας τῆς σωτηρίας, δέν ἀκολουθεῖ πάντοτε ἡ ἐλευθερία βούλησις ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι, ἐνῶ ὅλοι γινόμεστε παιδιά τοῦ Ἰαδὰμ, λίγοι γίνονται παιδιά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ὅχι γιατί δέν θέλει ἢ δέν μπορεῖ ὁ Ἔνας. Ἐκεῖνος σέ ὄλους προσφέρεται ἡ λειτουργία τῆς σωτηρίας τελέστηκε γιὰ ὄλους. Ὅλοι καλοῦνται *«εἰς δικαίωσιν ζωῆς»* (στ. 18). Δέν γίνονται ὄλοι παιδιά τοῦ Νέου Ἰαδὰμ, διότι δέν θέλουν περιφρονοῦν τὴν τιμή, πού τούς γίνεται.

Ὡς ὁπαδοί τοῦ Ἰαδὰμ εἴμεθα οὐραγοί, τυφλά πόνια τῆς ἀσταμάτητης οὐράς τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τῶν θνητῶν. Ὡς ὁπαδοί ὅμως τοῦ Χριστοῦ δέν εἴμεθα οὐραγοί. Εἴμεθα ἀκόλουθοι. Ἀκολουθοῦμε ὑστερα ἀπὸ ἐλευθερὴ ἐπιλογὴ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἀκολουθοῦμε Ἐκεῖνον, πού κάθε προσκλητήριό του σπριζεῖται σπὴν ἐλευθερία. Ὁ Χριστός σέβεται τὴν ἐλευθερία μας. Ὅλους τούς καλεῖ μέ τὸν ἴδιο ἐκεῖνο τρόπο τῆς πρώτης κλήσεως: «Ἀκολουθεῖ μοι» (Ματθ. ν' 22). Λέει ἐπιγραμματικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἄν θέλωμεν, οὐ μόνον ὁ θάνατος, ἀλλ' οὐδέ αὐτός ὁ διάβολος ἡμᾶς βλάψαι δυνήσεται»* (Ε.Π.Ε. 17,22).

Παρακοή – Ὑπακοή (στ. 19)

Στους παραλλήλους συσχετισμούς Παλαίου καὶ Νέου Ἰαδὰμ ἀνήκει καὶ ὁ ἐπόμενος. Πρόκειται γιὰ τὴν παρακοή τοῦ Ἰαδὰμ καὶ τὴν ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ. Γενικά κάθε παρακοή καὶ κάθε ὑπακοή προϋποθέτουν δύο πράγματα: ἀκοή καὶ ἐλευθερία.

● Προηγεῖται ἡ ἀκοή. Ἔνας μιλάει κι ἄλλος ἀκούει. Σπὴ συνέχεια ἡ ἀκοή γίνεται ἢ παρακοή ἢ ὑπακοή. Σπὴν περίπτωσηί τοῦ Ἰαδὰμ μιλάει, ὁ Θεός. Δίνει ἐντολή στό πλάσμα Του.

Τὴν ἀκούει ὁ ἄνθρωπος. Τελικά λειτουργεῖ ἡ παρακοή. Σπὴν περίπτωσηί τοῦ Ἰησοῦ μιλάει ὁ Θεός Πατέρας. Στόν ἐσωτερικό διάλογο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός παίρνει τὴν ἐντολή γιὰ τὴν ἔκτακτὴ ἐπίσκεψι τῆς γῆς. Καὶ ὁ Υἱός κάνει ὑπακοή ὑποτάσσεται στό θέλημα τοῦ Πατρὸς. «Οὐ ζητῶ τό θέλημα τοῦ ἐμόν, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς» (Ἰωάν. ε' 30).

● Λειτουργεῖ ἡ ἐλευθερία. Ἄν ὁ Ἰαδὰμ δέν εἶχε δυνατότητα ἐλευθερίας ἐπιλογῆς, νά ὑπακούσῃ ἢ νά παρακούσῃ, δέν θά ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν παρακοή του καὶ ἄρα δέν θά ὀφειστατο τὴ συνέπεια. Ἀλλὰ σπὴν πῶσι του δέν μετεῖχε μόνο ὁ Διάβολος· συμμετεῖχε καὶ ἡ ἐλευθερία του. Ἀμφιταλαντεύτηκε σπὴν ἀρχή, ἀλλὰ σύντομα ἔγειρε ἡ πλάστιγγά τῆς πρὸς τό μέρος τῆς παρακοῆς στό Θεό καὶ τῆς ὑπακοῆς στό Διάβολο. Ἀντίθετα, σπὴν περίπτωσηί τοῦ Νέου Ἰαδὰμ, τοῦ Χριστοῦ, ἔχομε ὑπακοή ἐν ἐλευθερία. Ἀπόλυτα ἐλεύθερος ὁ Υἱός, ὑπακούει ἀπόλυτα στόν Πατέρα. Ἀπόλυτα ἐλεύθερος ὁ Υἱός, ἐξαρτήθηκε ἐκούσια πάνω στό Σταυρό, γιὰ νά χάρισῃ τὴν ἀνεξαρτησία στους ἐξαρτημένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἔτσι ὁ Χριστός καθίσταται ὁ Υἱός τῆς ὑπακοῆς, ὁ Υἱός τῆς «εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς».

Ἔστερα ἀπὸ αὐτά ἄς δοῦμε τό σχετικό στίχο τοῦ ἀπ. Παύλου: *«Ὡςπερ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνός ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνός δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί»* (στ. 19). Διπλαδὴ: «Ὅπως ἡ παρακοή τοῦ ἐνός ἀνθρώπου ἔκανε ὄλη τὴν ἀνθρωπότητα ἁμαρτωλή, ἔτσι καὶ μέ τὴν ὑπακοή τοῦ ἐνός θά ἀναγνωριστοῦν ὄλοι δίκαιοι ἀπὸ τὸν Θεό».

Τό ξύλο τῆς βρώσεως, πού δοκίμασε ὁ Ἰαδὰμ, ὠνομάσθηκε «ξύλον τῆς παρακοῆς». Τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ὅπου δοκίμασε ὁ Χριστός τό σύνολο τῆς ἀνθρωπίνης ὁδύνης, ὠνομάσθηκε «ξύλον τῆς ὑπακοῆς». Καὶ ἔχει ἀπείρωσ μεγαλύτερη βαρύτητα ἡ ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν παρακοή τοῦ Ἰαδὰμ. Γιατί;

Θυσία καὶ Θυσία (στ. 19)

Ἡ τότε ὑπακοή, πού ζήτησε ὁ Θεός ἀπὸ τὸν Ἰαδὰμ, ἀπαίτουσε μικρὴ θυσία. Εἶναι πολὺ μικρὴ θυσία νά ἔχῃς κίλια καὶ νά θυσιάσῃς τό

ένα. Χίλια «ἐπιτρέπεται» ἔθεσε ὁ Θεός στὸν παράδεισο τῆς Ἑδέμ. Ἐνα «ἀπαγορεύεται» ἔσπασε. Σ' αὐτὸ τὸ ἕνα κόλλησε ἐπικίνδυνα ὁ Ἄδάμ. Ὅσο πιο μικρὴ εἶναι ἡ θυσία, πού ἀπαιτεῖ μία ἐντολή, τόσο μεγαλύτερη εὐθύνη ἔχει ἡ παρακοή τῆς ἐντολῆς.

● Ἡ ὑπακοή, πού ζήτησε ὁ Θεός Πατέρας ἀπ' τὸν Υἱό Του, δέν ἀπαιτοῦσε μικρὴ θυσία. Μεγάλη, πὴν ὑψίστη θυσία, ἀπαιτοῦσε. Καί μόνο; Ἀπαιτοῦσε θυσία τῆς ζωῆς Του. Τά πάντα δέχεται ὁ Χριστός νά θυσιάσῃ, κάνοντας ὑπακοή στὸν Πατέρα καί δείχνοντας ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους. «Ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. β' 8).

Ἡ ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ, ὅπως κυρίως φαίνεται πάνω στὸ Σταυρὸ, εἶναι γιὰ δύο κυρίως λόγους συγκινητικὴ:

● Διότι μετὰ τὴ «σκληρὴ» ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ τὰ παιδιά τῆς παρακοῆς ξαναγινόμεθα δεκτὰ ἀπὸ τὸν Πατέρα. Στὴν παραβολὴ ὁ μόνος σφαγιάζεται μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ παιδιοῦ τῆς παρακοῆς. Στὴν πραγματικότητα, ὁ μόνος, ὁ ἄμνός ὁ ἄμωμος, σφαγιάζεται, γιὰ νά γίνῃ δυνατὴ ἡ ἐπιστροφή τῶν παιδιῶν τῆς παρακοῆς. Στὸ ἴκισε στὸ Χριστὸ ἡ παρακοή τοῦ Ἄδάμ καί ἡ ὑπακοή ἡ δική Του. Ἐπέστη τὸν πῖο ὀδυνηρὸ θάνατο· τὸ θάνατο τοῦ Σταυροῦ, ἐνός Σταυροῦ, πού πάνω του εἶναι φορτωμένα τὰ ἁμαρτήματα ὅλου τοῦ κόσμου.

● Διότι ἡ ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἐξασφαλίζει τὴ νέα μας ἐνδυμασία. Τόσους αἰῶνες πὴν περιμέναμε. Λέει σέ ἄλλη του Ἐπιστολὴ ὁ Παῦλος: «Καί καθὼς ἐφορέσαμεν πὴν εἰκόνα τοῦ κοίτου, φορέσομεν καί πὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ» (Α' Κορ. ιε' 49). Ὁ πλάστης καί δημιουργὸς Θεὸς μᾶς ἔντυσε μετὰ τὴ στολή τῆς ἀθανασίας καί τῆς ἀφθαρσίας. Καταστράφηκε ὁ χιτῶνας αὐτὸς μετὰ τὴν πράξι τῆς παρακοῆς. Καί ντύθηκε ὁ ταλαίφωρος ὁ ἄνθρωπος τὸ ρούχο τῆς φθορᾶς. Σάν κουρελιάρης ζητιάνος περιφερόταν σπὴ ζωῆ, ζητώντας μάταια πὴν ἀληθινὴ μακαριότητα. Ἄκομη καί τώρα, ὅταν ἡ ἁμαρτία τοῦ μολύνῃ τὸ χιτῶνα καί τοῦ ξεσχίζει πὴν καρδιά, ἀναστενάζει μαζί μετὰ τὸν ἀπ. Παῦλο: «Ταλαίφωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! Τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ρωμ. ζ' 24).

Καί ὁ ἱερός ὑμνογράφος θέτει στὸ στόμα τοῦ θρηνούντος ἀπὸ τὴν πῶσι Ἄδάμ τὸ λυπηρὸ τραγούδι: «Οἶμοι! ὁ Ἄδάμ ἐν θρήνῳ κέκραγεν, ὅτι ὄφρις καί γυνὴ θεϊκῆς παρρησίας με ἔξωσαν καί Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐύλου βρώσις ἠλλοτρίωσεν. Οἶμοι! οὐ φέρω λοιπὸν τὸ ὄνειδος· ὁ ποτε βασιλεὺς τῶν ἐπιγείων πάντων κτισμάτων Θεοῦ νῦν αἰχμάλωτος ὤφθην ὑπὸ μῆς ἀθέσμου συμβουλῆς. Καί ὁ ποτε δόξαν ἀθανασίας ἠμφιεσμένος τῆς νεκρώσεως πὴν δορὰν ὡς θνητὸς ἐλεεινῶς περιφέρω» (ἀπὸ τοὺς αἶνους Κυριακῆς Τυριπῆς).

Ἄν, λοιπὸν, ἡ παρακοή τοῦ παλαιοῦ Ἄδάμ μᾶς ἔντυσε μετὰ τὴν ἐλεεινὴ στολή τῆς φθορᾶς καί τῆς νεκρώσεως, ἡ ὑπακοή τοῦ Νέου Ἄδάμ, τοῦ Χριστοῦ, θά μᾶς ντύσῃ μετὰ τὴ στολή τῆς ἀθανασίας καί τῆς ἀφθαρσίας. Αὐτὸ βεβαίως ἐξαρτᾶται καί ἀπὸ τὴ δική μας ὑπακοή. Ὁ ἀπόστ. Παῦλος χρησιμοποιοῖ ἄλλο χρόνο στὸ ἴδιο ρῆμα, προκειμένου νά παρουσιάσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρακοῆς τοῦ Ἄδάμ καί τῆς ὑπακοῆς τοῦ Χριστοῦ. «Ὡσπερ γάρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνός ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ καταστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καί διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνός δίκαιου καταστάθησονται οἱ πολλοί» (στ. 19).

● Γιὰ μὲν τὴ συνέπεια τῆς παρακοῆς λέει: «Κατεστάθησαν». Ὅλοι κατεστάθησαν. Σ' ὅλους ἡ σφραγίδα τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου.

● Γιὰ δὲ τὴ συνέπεια τῆς ὑπακοῆς λέει: «Κατασταθῆσονται». Θά κατασταθοῦν, ὅχι ὅλοι, ἀλλ' ὅσοι προσθέτουν τὴ δική τους ὑπακοή στὴν ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σφραγίδα τῆς δωρεᾶς εἶναι γιὰ ὅλους, ἀλλὰ δέν πὴν δέχονται ὅλοι. Ὅντως «ὑπακοὴ ζωῆ, ἀνυπακοὴ θάνατος». Ὅσοι καί μετὰ τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ ἐξακολουθοῦν νά παίζουν τὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι τῆς παρακοῆς, αὐτοὶ ἐπιλέγουν μόνοι τους τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας.

Δ. Γ. Α

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Συνέταιροι με τὸ Σατανᾶ;

Πολλοί δυστυχῶς δίνουν σημασία σέ λόγια δαιμονισμένων. Ἄς θυμηθοῦμε τί συνέβη στοὺς Φιλίππους. Ὁ Παῦλος καί ὁ Σίλας πορεύονται πρὸς τὸν τόπο τῆς προσευχῆς, μαζί μέ τούς λίγους πιστούς. Πίσω τους μία κοπέλλα φωνάζει. Εἶναι δαιμονισμένη. Χρυσές δουλιές ἔκαναν ἔκφυλοι τύποι. Ἐκμεταλλεύονταν ἄγρια τὴν κοπέλλα. Χρυσωρυχεῖο τὸ μαντεῖο τους.

Τὸ δαιμόνιο ἔστειλε τὸ ὄργανό του νά μαντέψῃ καί γιὰ τούς δύο ἐκτάκτους ἐπισκέπτες τῶν Φιλίππων. Μάντεψε σωστά. Ἐπεσε «διάννα». Πήγαινε πίσω ἀπὸ τούς Ἀποστόλους καί τούς... διαφήμιζε: «Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας» (Πράξ. ιστ' 17).

- Ὁ Σατανᾶς λύνει, ἂν λύνη, ἓνα κόμπο, καί σέ μπλέκει μέ χίλιους ἄλλους κόμπος. Ἀκριβῶς, διότι λέει καί λόγια «καλά!», γι' αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνος.

- Ὁ λύκος εἶναι πῶς ἐπικίνδυνος, ὅταν ἐμφανίζεται μέ προβιά προβάτου.

- Τὸ φίδι εἶναι πῶς ἐπικίνδυνος, ὅταν ἐμφανίζεται μέ ὄψι περιστεριοῦ.

- Τὸ φαρμάκι εἶναι πῶς ἐπικίνδυνος, ὅταν ἐμφανίζεται ὡς φάρμακο.

- Ὁ αἰρετικὸς εἶναι πῶς ἐπικίνδυνος, ὅταν ἐμφανίζεται μέ λόγια θεϊκά.

- Ὁ ἐχθρὸς εἶναι πῶς ἐπικίνδυνος, ὅταν ἐμφανίζεται ὡς σύμμαχος σου.

- Ὁ Διάβολος εἶναι πῶς ἐπικίνδυνος, ὅταν «μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός» (Β' Κορ. ια' 14). Στὴν περίπτωσι τῶν Φιλίππων ἐνεργοῦσε ὁ Σατανᾶς μέ τὸν πῶς ὑπουλο τρόπο. Ἔδινε φίλημα στὸν Παῦλο, ὅπως ὁ Ἰουδας στὸ Χριστό. Τοῦ χορηγοῦσε πιστοποιητικὸ γνησιότητας καί ἀποστολικότηας!

- Ὁ Παῦλος διαβλέπει τὴν πανουργία. Ἀντιδρᾶ δυναμικὰ, ὅπως ἀντέδρασε σέ παρόμοια περίπτωσι ὁ Κύριος. Ἐπετίμησε τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα, πού μέ τὸ στόμα ἀνθρώπου τῆς Καπερναοῦμ ὠμολογοῦσε τὴν ἀγιότητά Του: «Φιμώθητι καὶ ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ» (Μάρκ. α' 25). Καί σημειῶνει ὁ εὐαγγελιστὴς: «Καὶ οὐκ ἤφιεν (δὲν ἄφηγε) ὁ Ἰησοῦς λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ἤδεισαν αὐτὸν Χριστὸν εἶναι» (Μάρκ. α' 34). Κα μμία ἐμπιστοσύνη σέ δαιμονισμένα ὄντα.

Ὅσο ἐπαναλάμβανε τὸ δαιμόνιο μέ τὸ στόμα τοῦ κοριτσιοῦ, τὴ διαφήμισι τῶν ἀποστόλων, τόσο ἐξωργιζόταν ὁ Παῦλος. «Τοῦτο ἐποίει (τὴ διαφήμισι ἢ παιδίσκη) ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε: Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ᾠρᾷ» (Πράξ. ιστ' 18).

- Καί σήμερα ὁ λαὸς τρέχει πίσω ἀπὸ λαοπλάγους. Τρέχει σέ ἀγύρτες, σέ ψευθοθαυματουργούς, σέ ψευθοθαύματα. Ὁ ἀκατήχτητος λαὸς ρέπει σέ φτωχὰ θρησκευτικὰ πραγματάκια ἢ σέ ἐντυπωσιακὰ φαινόμενα, ἔστω κι ἂν ἀποτελοῦν σατανικὲς ἐκδηλώσεις. Καί μέσα σέ ναοὺς γίνονται πράγματα «λαϊκίστικα», πού δὲν ἔχουν σχέσηι μέ τὴν ὀρθόδοξο λατρεία καί τὴν πνευματικὴ ζωὴ!

Ἄν θελήσουμε νά βγοῦμε ἀπὸ τὸν καιροσκοπισμὸ μας καί νά δοῦμε τὰ πράγματα μέ γνώμονα τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καί τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ, τότε θὰ λάβουμε ὡς χριστιανοὶ τὴν ἴδια μέ τὸν Παῦλο στάσι στά σύγχρονα φαινόμενα ἀγυρτείας καί σατανικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Οἱ χειρότεροι ἀπατεῶνες τῆς θρησκείας εἶναι αὐτοὶ πού στήνουν καί σέ ἱεροῦς χώρους συνεταιρισμοὺς μέ τὸ Διάβολο!

Πολυτέλεια και σέ Ναούς!

Τί θά ἔλεγε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἂν ἦταν σήμερα στήν πατρίδα μας καί ἔβλεπε τόση **πολυτέλεια** σέ ναούς καί μοναστήρια, πού ὑποτίθεται ὅτι εἶναι χώροι λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ; «Γένος ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῶ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καί ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον» (Πράξ. ιζ' 29). Καί ποῦ δέν βλέπετε πολυτέλεια;

- Ἀκόμα καί τὸ **Εὐαγγέλιο** τῆς Λειτουργίας εἶναι περιτυλιγμένο μέ σκαλιστό ἀσήμι ἢ χαλκό.

- Ἀκόμα καί τὰ μικρά τεμάχια **λευψάων** (βεβαιωμένων) μαρτύρων τὰ «κλείνουμε» σέ **χρυσές θήκες**.

- Ἀκόμα καί τὰ **ἄμφια**, μέ τὰ ὁποῖα λατρεύεται ὁ Ἰησοῦς, εἶναι **βαρότυμα**.

- Ἀκόμα καί τὰ **στάματα**», πού «ἀναγκάζονται» πάνω στήν ἀγωνία τους νά κάνουν πολλοί, ζυγίζουν τόσο πολύ σέ χρυσάφι, πού ἂν τό ἐκποιούσαμε θά λύναμε τό φοβερό πρόβλημα τῆς φτώχειας.

- Ἀκόμα καί τίς **εἰκόνες** τίς «ντύνομε» μέ «πουκάμισο» (ἔτσι τό λένε στή λαϊκή ἐκκλησιαστική γλῶσσα) ἢ ὁλόχρυσο ἢ πανάκριβο ξύλινο σκάλισμα.

- Ἀκόμα καί τόν Χριστό τόν **Παντοκράτορα** ἔχουμε φτάσει στό σημεῖο νά Τόν εἰκονίζουμε μέ πανάκριβα **ψηφιδωτά...**

- Ὅσο κι ἂν μιᾶνε μερικοί γιά... **μεγαλοπρέπεια** τῆς λατρείας μας, ὅσο κι ἂν ἐπιμένουν, ὅτι οἱ ναοί μέ πανάκριβη περίτεχνη πολυτέλεια ἀποτελοῦν «παράδοσι» τῆς Ἐκκλησίας καί μίμησι κάποιας λεγόμενης βυζαντινῆς μεγαλοπρέπειας, δέν εἶναι δυνατόν νά παρακάμψουμε τὰ λόγια τοῦ Παύλου στόν Ἄρειο Πάγο.

- Καί σέ ἀξία δέν εἶναι δυνατόν νά συγκριθῆ ἓνας μεγαλοπρεπῆς ναός μέ μία **κατακόμβη** μαρτύρων. Καί δέν εἶναι δυνατόν νά θαυμάση ἓνας πιστός χριστιανός μία μίτρα ἢ πατερίτσα περισσότερο ἀπό τίς **ἀλυσίδες** τοῦ Παύλου.

Βεβήλωσις στό ἔπακρο

Βασηγητής στό ἐπάγγελμα. Αἰσχρός στήν ἀσέβεια. Κάποιος Κύπριος «καλλιτέχνης», ζωγράφος, τήν ἐλευθερία τῆς τέχνης τήν ἐξέλαβε ὡς ἔσχατη ἀδιαντροπία, πρωτάκουστη **βλασφημία** καί ἐπαίσχυνη προσβολή. Θέλετε νά δῆτε μερικές ἀπό τίς... καλλιτεχνικές του βρωμερότητες;

- Ζωγράφισε τόν Χριστό πάνω σέ μία μοτοσυκλέττα.

- Παρουσίασε τόν Χριστό γυμνό πίσω ἀπό κάγκελλα.

- Ζωγράφισε δύο σκύλους. Ὁ ἓνας «κατουράει» τὸ ἄγαλμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΕΟΚΑ Γεωργίου Γρίβα, ὁ ἄλλος «κατουράει» τόν ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου!

- Ζωγράφισε καί ἓναν ἀλήτη νά «κατουράει» καί αὐτός τὸ ἄγαλμα τοῦ Γρίβα.

Φοβᾶμαι, ὅτι ἂν τοὺς βλάσφημους πίνακές του ὁ ἐκπαιδευτικός (καί διευθυντής σχολείου) τοὺς κατασκεύαζε στόν Ἑλλαδικό χώρο, καμμία συνέπεια δέν θά εἶχε. Καί ἂν τολμοῦσε κανεὶς νά διαμαρτυρηθῆ, θά τόν ἐκάλυπτε τὸ ἀρμόδιο ὑπουργεῖο μέ τὸ σεντόνι τῆς **ἐλευθερίας τῆς τέχνης καί τῆς ἐκφρασης**». Εὐτυχῶς

ἸΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 -105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Ἑυρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: **δολᾶρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

στήν Κύπρο ευαίσθητοποιήθηκε άμέσως ό εκεί ύπουργός Παιδείας κ. **Πρόδρομος Προδρόμου**. Άντέδρασε για όσα βλάσφημα και άντισυνταγματικά ένήργησε ό έν λόγω κακόψυχος «καλλιτέχνης» έκπαιδευτικός. Η σχετική ανακοίνωση του Υπουργείου Παιδείας τής Κύπρου αναφέρει:

«Άλγεινή έντύπωση προκαλούν ζωγραφιές, πού δημοσιοποιεί σέ Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης διευθυντής σχολείου, οί όποιες έχουν δημιουργήσει μεγάλη άναστάτωση μεταξύ γονέων και συναδέλφων του και εύντερα στην κοινή γνώμη, καθώς και έντονη αντίδραση και διαμαρτυρίες τής κοινότητας στην όποια βρίσκεται τό σχολείο.

Όυτε ή έλευθερία τής έκφρασης ουτε ή έλευθερία τής καλλιτεχνικής δημιουργίας μπορεί, όταν πρόκειται για αξιωματοϋχο στόν χώρο τής εκπαίδευσης και ιδιαίτερα μέσα σέ σχολείο, νά δικαιολογήσουν τήν προσβολή του δημοσίου αισθήματος και τήν προαγωγή μηνυμάτων πού καλλιεργούν λογική περιφρόνησης ή και ένδεχομένως κλίμα μισαλλοδοξίας μέσα στην μαθητική κοινότητα.

Έφ' όσον πρόκειται για διευθυντή σχολείου, οί άρμόδιες Υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας, Πολιτισμού, Άθλητισμού και Νεολαίας έχουν ξεκινήσει διαδικασία πειθαρχικής έρευνας σύμφωνα μέ τούς ισχύοντες κανονισμούς».

● Είναι άδιανόητο δημόσιος υπάλληλος, και μάλιστα διευθυντής σχολικής μονάδας νά προσβάλλη μέ τόση ποταπότητα και **χυδαιότητα** τόν Χριστό και νά άπεικονίζει τόσο άπαξιωτικά και προσβλητικά τόν Άρχιεπίσκοπο Κύπρου και τόν θρυλικό άρχηγό του άπελευθερωτικού άγώνα τής Κύπρου.

Τό νυστέρι στη φωτιά!

Αντί νά έκζητούμε τό έλεος του παντοδυνάμου Θεού και για τήν έπιδημία του **κορωνοϊού**, οί περισσότεροι Τόν προκαλούμε. Και δέν έννοούμε μόνο

τήν άσεβούσα άμαρτία, άλλ' έννοούμε και τήν **άσεβούσα άθεία**.

● Ξαναχτύπησε ό κ. **Μανώλης Δερμιτζάκης**, καθηγητής στη Γενεύη. Γι' αυτόν ό σπουδαιότερος παράγων έξαπλώσεως του ύπουλου ιού είναι ή... **θεία Κοινωνία!** Είπε σέ έκπομπή του ΣΚΑΙ στις 16 Σεπτεμβρίου:

«Προτού σταματήσουν οί οικονομικές δραστηριότητες και κλείσουν οί επιχειρήσεις, θά πρέπει νά σταματήσει ή **θεία Κοινωνία**».

● Δυστυχώς κανείς κυβερνητικός παράγων δέν βρέθηκε νά μιλήσει για τό αυταπόδεικτο, ότι ή **θεία Κοινωνία** για όσους έτοιμασμένοι προσέρονται δέν μπορεί νά μεταδώσει ίους, γιατί μεταδίδει τόν **Υίο**, τό Θεανθρώπινο Σώμα και τό Θεανθρώπινο Αίμα του Χριστού.

Μόνο ό ύφυπουργός κ. Ν. Χαρδαλιάς, μέ άφορμή ότι ένας ύπουργός κοινωνήσε, είπε: «Όλοι χριστιανοί είμαστε, αλλά μερικοί έχουμε επιλέξει νά μή κάνουμε επίδειξη τής πίστεως».

Δηλαδή, κ. Χαρδαλιά, είναι **επίδειξη πίστεως** ή θεία Κοινωνία;

Όσο για τόν τρόπο μεταδόσεως τής θείας Κοινωνίας, αυτό είναι θέμα **έσωτερικό** τής Εκκλησίας, πιο έσωτερικό τής πίστεως των όρθοδόξων χριστιανών, άκόμα πιο έσωτερικό, άφου πρόκειται για **άκατάληπτο μυστήριο**.

● Όπως οί πιστοί δέν ρωτάνε τούς γιατρούς, γιατί τό **νυστέρι** πού χειρουργούν τό «βαπτίζουν» πρώτα σέ κλίβανο ύψηλής θερμοκρασίας, έτσι και οί γιατροί άς μή ρωτάνε πώς ή **ιερή λαβίδα**, προτού άγγίξει τό στόμα του μεταλαμβάνοντος, «έμβαπτίζεται» σέ θερμοκρασία άμέτρητης βαθμολογίας, στό **«πύρ τής Θεότητος»**. Καί φυσικά τό πλήθος των πιστών, αλλά και χιλιάδες πιστοί γιατροί και έπιστήμονες δέν άμφιβάλλουν για τό «πύρ», για τή φωτιά τής θείας Κοινωνίας. Στόν κ. Δερμιτζάκη όμως θά συνιστούσαμε, νά μήν άσχοληται μέ θέματα, πού δέν είναι τής ειδικότητάς του.

● Έπειδή όμως θεωρίες σαν του κ. Δερ-

μιτζάκη έπηρεάζουν δυστυχώς και μερικούς έκκλησιαστικούς παράγοντες, ως ακούσουν όλοι οι πιστοί τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, κληρικοί και λαϊκοί, τά όσα σχετικά είπε ή Σύνοδος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στή συνεδρίαση τής 25ης Ιουνίου 2020:

«Ός προς τόν τρόπο μεταδόσεως τών άχράντων Μυστηρίων εις τούς πιστούς, ή Έκκλησία σεβομένη τήν Ίεράν Παράδοσιν, τήν συνυφασμένην άρρήκτως μέ τήν καθ' ήμέραν έκκλησιαστικήν πρακτικήν και κενωτικήν έμπειρίαν, διακρατεί τά από αιώνων και μέχρι σήμερα ισχύοντα, ως φύλαξ και φρουρός άνύστακτος τών παραδοθέντων υπό τών Άγίων Πατέρων, και ουδέμιαν ανάγκην εύρίσκει δι' άλλαγήν του τρόπου τούτου, και μάλιστα υπό τήν πίεσιν έξωγενών παραγόντων».

• Προσοχή όμως! Δέν είναι για όλους πού κοινωνούν βέβαιο ότι δέν ασθενοϋν από τή θεία Κοινωνία. Μόνο για όσους προσέρχονται **προετοιμασμένοι** ή θεία Κοινωνία είναι βεβαιότατο, ότι προσφέρεται «εις άφεισιν άμαρτιών και ζωήν αιώνιον». Για όσους τυπικά και χωρίς καθαρότητα ψυχής προσέρχονται, ή ίδια θεία Κοινωνία είναι «πυρ τούς αναξίους φλέγον».

“Όσοι μπορούν, ως στείλουν τά 10 ευρώ και για τό 2020

Οί φίλοι αναγνώστες ως στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό έτος 2020.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδων 12, 10554, Αθήνα.

• Το έξωτερικό τό έμβασμα στο όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

• **Πειράματα** και **πειράγματα** για τό Σώμα και τό Αίμα του Χριστου είναι των άσεβων βλασφημίες. “Ας μή παίξουν «έν ου παικτοίς»...

Μόρια, μωρία και τιμωρία!

Πυρκαγιά στίς 13 Σεπτεμβρίου κατέκαψε τόν καταυλισμό προσφύγων και μεταναστών στή **Μόρια** τής Λέσβου. Έπρόκειτο για τή μεγαλύτερη δομή, χωρίς βέβαια τήν κατάλληλη ύποδομή. Κατασκευάστηκε για 5.000 ανθρώπους και τελικά στοιβάχτηκαν 13.000!

• Οί **συνθήκες** φυσικά δέν ήταν ιδανικές. Άλλά και καμμία κυβέρνησις δέν θά μπορούσε να προσφέρει ξενοδοχειακές υπηρεσίες σε τόσες χιλιάδες πρόσωπα, πού στέλνονταν από τή γειτονική κυρίως χώρα. Στοιχειωδώς και μέχρι μονιμότερη λύσι εύρισκαν στή Μόρια τά προς τό **ζήν** και **κατοικείν** χιλιάδες συνάνθρωποί μας.

• Άνάμεσα στους φιλοξενουμένους βρίσκονται και **άξιοσυμπάθητοι** άνθρωποι, γονείς μέ μικρά παιδιά, γέροντες και γερόντισσες, και εύγενικά πρόσωπα, κυρίως όσα προέρχονται από έμπόλεμες χώρες, όπως ή Συρία. Άλλ' ύπάρχουν και άλλοι, μειονότητα όπωςόποτε, μέ άγρια ένστικτα και **έγκληματικές διαθέσεις**.

• Άπεδείχθη, ότι στους τελευταίους ανήκουν και οί έμπρηστές τής 13ης Σεπτεμβρίου, κυρίως **Άφγανοί**. Η Μόρια, όσο κι αν δέν τούς άρεσε, ήταν ένας χώρος, πού τούς παρείχε και ύπνο και φαγητό και περιθαλψι, μέχρις ότου θά έπαιρναν άσυλο για μονιμότερη κατοικία. Το να φιλοξενήσ έναν άνθρωπο, έστω και φτωχικά, και αντί να σου λήη ένα «**εύχαριστώ**», να σου καιή όλο τό χώρο (τό χωριό) τής φιλοξενίας, αυτό είναι **μωρία**, άξιο για **τιμωρία**.

• Κι ως λήη κάποιος **κ. Λιάκος**, καθηγητής, μέλος του ΣΥΡΙΖΑ, ότι καλά έκαναν και έκαψαν τις έγκαταστάσεις τής Μόρια και ότι και αυτός θά έκανε τό ίδιο αν ήταν 16 έτών!

• Άγάπη προς όλους. Άλλ' όχι ή **άχαριστία** να καιή τή **φιλοξενία τής αγάπης!**